

Arrest

nr. 183 050 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadzjiek van origine te zijn. U bent in het jaar 1988 in de Afghaanse hoofdstad geboren.

U kwam in België aan op 31 mei 2011 en op 1 juni 2011 diende u een eerste asielaanvraag in. U kwam evenwel niet opdagen voor het gehoor op het CGVS, waarna de Commissaris-generaal uw asielaanvraag afsloot met een technische weigering op 31 augustus 2011.

Op 17 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. In uw tweede asielaanvraag verklaarde u Afghanistan te hebben verlaten en in België asiel te hebben aangevraagd uit vrees voor vervolging door een politiecommandant. U verklaarde dat de zoon van de politiecommandant uw zus lastigviel. Toen u tussenbeide kwam ontstond een gevecht waarin u de zoon van de commandant verwondde.

Op 20 maart 2014 werd u door het Commissariaat-generaal echter een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend, een beslissing die op 4 juli 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd.

Enkele weken later, met name op 16 juli 2014, besliste u een derde asielaanvraag in te dienen. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan weer afgesloten met een afstand van asielaanvraag.

Nadien keerde u evenmin terug naar Afghanistan. Op 3 november 2014 diende u een vierde asielaanvraag in, waarbij u zich nog steeds beriep op dezelfde asielmotieven. U voegde er louter aan toe dat u recent weer contact hebt met uw familie en dat de familie met wie u eerder problemen zou gehad hebben nog steeds naar u op zoek was. Ter staving van deze nieuwe asielaanvraag legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen nieuwe documenten neer. Op 5 december 2014 oordeelde het CGVS dat uw vierde asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden. Uw beroep voor de RvV werd op 3 februari 2015 verworpen.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar diende een vijfde asielaanvraag in op 6 juli 2015. In uw vijfde asielaanvraag legt u geheel nieuwe verklaringen af. U beweert nu dat uw eerdere uitspraken leugenachtig waren en stelt dat u in 1370 (21 maart 1991 – 20 maart 1991) met uw familie Afghanistan verliet en u zich in de Iraanse stad Mashad vestigde. U verbleef in Iran tot uw vertrek naar Europa in 2011. Tevens brengt u een nieuw asielmotief aan. U beweert nu dat u vervolgd gaat worden in Afghanistan omdat uw vader en uw oom beroepsmilitairen waren onder het communistisch regime. Daarnaast vertelt u dat u vreest gemarginaliseerd te worden in Afghanistan omdat u van het land vervreemdde door uw lange verblijf in Iran en België. Daarnaast vreest u de oorlogssituatie in Afghanistan en meer bepaald verwijst u naar de opmars van IS. Tot slot meldt uw advocaat dat u als stotteraar doodgepest gaat worden in Afghanistan. Ter staving van uw vijfde asielaanvraag legt u een werkvergunning, kopieën van vier Iraanse verblijfsvergunningen (Amayeshkaarten) en vijftien foto's van u in Iran neer. Op 10 september 2015 nam het CGVS uw vijfde asielaanvraag in overweging.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag legt u immers volledig nieuwe verklaringen af over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw asielmotieven. U stelt plots te hebben gelogen in uw eerste, uw tweede en uw vierde asielaanvraag over uw verblijf in Afghanistan. In uw voorgaande asielaanvragen verklaarde u dat u heel uw leven in de Afghaanse hoofdstad Kabul woonde, waar u problemen kende met een politiecommandant. Het zou naar aanleiding van deze problemen geweest zijn dat u Afghanistan verliet en naar België vluchtte. Er dient wat dit betreft echter in herinnering worden gebracht dat de verklaringen die u in het kader van uw voorgaande asielaanvragen aflegde over uw verblijf in Kabul door het CGVS werden onderzocht. Op basis van dit onderzoek besloot het CGVS dat u uw verklaarde verblijf in en uw herkomst uit Kabul wel degelijk aantoonde.

Zo'n vier jaar na uw eerste asielaanvraag, in uw vijfde en huidige asielaanvraag, wijzigt u opeens uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en verblijfssituatie. U beweert nu dat u met uw gezin in 1371 (1992) Afghanistan ontvluchtte en u zich in de Iraanse stad Mashad vestigde. In één adem koppelt u nieuwe asielmotieven aan uw vlucht uit Afghanistan en uw verblijf in Iran. U wijst er nu op dat u in Afghanistan vervolging riskeert omdat u van uw vaderland vervreemd bent door uw verblijf buiten Afghanistan en omdat uw vader en oom in het leger onder het communistisch regime dienden.

Er moet echter besloten worden dat de huidige wijzigingen die u in uw verklaringen maakt in het licht van de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV over uw herkomst uit Kabul onvoldoende kunnen overtuigen.

In uw huidige asielaanvraag tracht u uw verblijf in Iran aan de hand van verschillende stukken aan te tonen. Zo legt u uw werkvergunning en de verblijfsvergunningen (Amayeshkaarten) van uw ouders, uw broer en uw zus neer. Vooreerst moet er op gewezen worden dat de authenticiteit van de neergelegde Amayeshkaarten ernstig in twijfel moet getrokken worden. Het valt immers op dat de gegevens op de kaarten, waarvan u overigens enkel kopieën neerlegt, gemanipuleerd werden. Zowel in de linkeronderhoek waar de handtekening zich bevindt als bij de vermelde geldigheidsdata is te merken dat de oorspronkelijke gegevens overschreven werden. De vaststelling dat u kopieën neerlegt van stukken

waaraan op onorthodoxe wijze wijzigingen werden doorgevoerd, haalt de bewijswaarde van deze stukken sterk onderuit. Over de kaart van uw broer vertelt u dat ze in voorkomen van die van uw ouders afwijkt omdat hij alleenstaande is. Daarom zou de Iraanse overheid hem een ander type verblijfsvergunning uitreiken. In werkelijkheid is de kaart die u voorstelt als de verblijfsvergunning van uw broer niet meer dan een oproepingsbevel (CGVS p.4,5). Ook over de echtheid van het enige stuk dat op uw persoon van toepassing is, de werkvergunning, moeten opmerkingen gemaakt worden. Het valt immers op dat uw verklaringen over dit stuk zeer pover zijn. Zo is het verwonderlijk dat u niet kan zeggen wanneer u de werkvergunning bekwam. Als vergoelijking kan u slechts zeggen dat uw vader ze voor u ging afhalen, al moest u zelf gaan om uw vingerafdrukken te laten afnemen (CGVS p.3). Daar u ook zelf moest opdraven om de kaart te bekomen, verbaast het dat u niet weet welke instantie de werkvergunningen uitreikt in Iran. U beweert immers dat het "departement van buitenlanders" de werkvergunningen uitgaf terwijl in werkelijkheid het Ministerie van Arbeid verantwoordelijk was (CGVS p.3-4). Dat uw verklaringen over de kaart ontoereikend zijn, doet vragen rijzen bij de echtheid van het stuk, te meer daar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de valse Afghaanse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Er moet derhalve besloten worden dat u geen stukken neerlegt die uw bewering dat u twee decennia lang in Iran woonde kunnen aantonen.

Niet alleen missen de neergelegde stukken bewijswaarde om uw verblijf in Iran aannemelijk te maken, ook uw verklaringen schieten tekort om uw nieuw verklaarde situatie kracht bij te zetten. Zo is het zeer frappant dat u geen correct beeld weet op te hangen van de verblijfsvergunning die u in Iran had. U verklaart immers dat u de acht jaar voor uw vertrek een amayashkaart had die na de hernieuwing steeds hetzelfde voorkomen had. Na elke verlenging werd u een kaart overhandigd die steeds groen van kleur was, zo zegt u. In werkelijkheid veranderden de kleuren van de amayeshkaart bij elke hernieuwing. Dat u daadwerkelijk in Iran leefde zonder te weten dat het stuk dat dermate cruciaal was voor uw leven in Iran bij elke verlenging een ander voorkomen had, valt niet voor te stellen. Uw onwetendheid over iets dat dermate zichtbaar was en dat een dergelijk groot belang had voor de Afghanen in legaal verblijf in Iran haalt het geloof in uw verblijf in Iran manifest onderuit (CGVS p.8). Ook over andere minder essentiële onderwerpen schiet uw kennis over het leven van de Afghaanse vluchtelingen in Mashad tekort. Zo beweert u dat sinds een paar jaar voor uw vertrek uit Iran in 2011 de kinderen van Afghaanse vluchtelingen niet meer naar school konden gaan (CGVS p.3). Het is u blijkbaar ontgaan dat Amayashkaarthouders zoals uzelf steeds toegang hebben gehad tot Iraanse scholen.

Voorts getuigen ook uw uitspraken over de wijk in Mashad waar u steeds zou hebben gewoond niet van uw verblijf in Iran. Zo beweert u verkeerdelijk dat er geen Afghaanse scholen in uw wijk Shahid Rajai gelegen zijn (CGVS p.3). In welk stadsdistrict Shahid Rajai gelegen is, kan u ook niet zeggen (CGVS p.3). Eveneens is het vreemd dat, als u gezegd wordt dat u in Shahid Rajai tussen de Afghanen woonde, u dit ontkent. U beschouwt Shahid Rajai niet als een wijk met een aanzienlijke Afghaanse gemeenschap, zo blijkt (CGVS p.6). Nochtans was in 2005 zo'n 25% van de inwoners van Shahid Rajai van Afghaanse herkomst, goed voor in totaal zo'n 40,000–45,000 Afghaanse wijkgenoten. De wijk werd dan ook als een van de plaatsen van Mashad met een grote Afghaanse gemeenschap beschouwd. U vindt daartegen dat de wijk waar u zo'n twintig jaar zou hebben gewoond gekenmerkt wordt door soennieten van niet-Afghaanse origine (CGVS p.6). Aangezien het voornamelijk specifieke etnische groepen in Iran zijn die het soennisme aanhangen, werd u gevraagd wie de soennitische inwoners van Iran zijn. U bleek er niet toe in staat om hierop een antwoord te bieden (CGVS p.6). Dat u twintig jaar zou gewoond hebben tussen de soennitische Iraniërs zonder iets meer te kunnen vertellen over wie zij zijn, is erg verwonderlijk. Dat uw kennis over uw verblijfsvergunning in Iran en over de wijk waar u steeds zou hebben gewoond tekort schiet doet het geloof in uw verklaarde verblijf in Iran verder teniet.

Ook over de redenen waarom uw familie naar Iran zou zijn gevlucht (tevens de reden voor de door u gevreesde vervolging bij terugkeer naar Afghanistan), met name de functies die uw vader en oom opnamen in het leger ten tijde van het presidentschap van Najibullah, zijn uw verklaringen zeer twijfelachtig. U vertelt eerst dat uw vader politieke wetenschappen studeerde en hij na zijn afstuderen in 1369 (1990) de graad bridman (luitenant) kreeg om vanaf 1370 (1991) de functie van commandant te bekleden (CGVS p.2). Later stelt u uw verklaringen bij en beweert u dat uw vader in 1369 commandant werd en dat jullie in 1370 uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.7). Waar u eerst zei dat jullie in 1370 met de val van het regime vertrokken, besluit u later dat u niet weet of uw familie voor of na de val van het communistische regime (in het voorjaar van 1371 (1992)) naar Iran vertrok (CGVS p.2,7). Welke rang uw vader had toen hij de functie van commandant vervulde weet u niet (CGVS p.2). Wat uw vader zijn functie was als luitenant kan u evenmin verduidelijken. U beweert dat hij als luitenant wapentraining gaf aan de universiteit waar hij politieke wetenschappen studeerde (CGVS p.2). Verklaar hoe een opleiding politieke wetenschappen uw vader in staat stelde wapentraining te geven of waarom een

universiteit zich met wapentraining of het leger inhield, kan u echter niet (CGVS p.2). Van welke eenheid of dienst uw vader in 1370 commandant werd, weet u ook niet (CGVS p.2). Tevens stelt u dat er in Afghanistan Moedjaheddingezinde familieleden u en uw familie zouden viseren omwille van het verleden van uw vader. Wie die familieleden zijn weet u echter in het geheel niet (CGVS p.7). Dit alles is weinig overtuigend. Uw kennis van uw vader zijn dienst in het Afgaans leger en de vervolging die u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verleden zou kennen is zeer gebrekkig, te meer daar u lange tijd met uw vader in Iran samenwoonde en u vanuit België met uw vader contact heeft (CGVS p.2). Naar eigen zeggen bevroeg u uw vader over zijn verleden maar besprak u het niet in details (CGVS p.2). Nochtans zou men verwachten dat u een zekere interesse heeft voor de reden die u en uw gezin tot een verblijf in Iran veroordeelde en die jullie terugkeer verhindert. Dat u slechts een zeer gebrekkige kennis heeft van uw vader zijn verleden en de eruit voortvloeiende vervolgingsvrees en deze kwestie bovendien zeer laattijdig aanbrengt, doet besluiten dat er aan de nieuw aangebrachte verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Tenslotte werd u in dit verband gevraagd hoe u uw goede kennis van Kabul in uw voorafgaande asielaanvragen kan verklaren. U beweert immers slechts tot uw 4 of 5 jaar in Kabul gewoond te hebben en stelt tevens dat u dermate van Afghanistan vervreemd bent dat u zelfs de taal en de cultuur niet meer kent. Als verklaring meldt u dat u uw kennis over Kabul opdeed door te praten met mensen in de opvangcentra (CGVS p.6). Dat u, die stelt volledig van Afghanistan vervreemd te zijn en slechts lang geleden enkele jaren in Kabul te hebben gewoond, er in slaagt om tijdens uw vorige asielprocedures een uitvoerige en pertinente kennis van Kabul tentoon te spreiden en u deze kennis slechts via gesprekken met andere Afghanen zou hebben opgedaan, valt evenwel moeilijk in te beelden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er niet in geslaagd bent uw nieuw verklaarde verblijfssituatie voor uw komst naar België aan te tonen. De vaststellingen gemaakt door de Belgische asielinstanties over uw verblijf in de Afgaanse hoofdstad in het kader van uw voorgaande asielaanvragen blijven dan ook ongewijzigd. Aan de nieuw aangebrachte vrees voor vervolging omwille van het militaire verleden van uw vader kan gezien de hierboven gemaakte bevindingen geen geloof worden gehecht.

Uw bewering dat u eveneens nood aan internationale bescherming heeft omdat u door uw decennialange verblijf buiten het land van Afghanistan vervreemdde, kan gezien het gebrek aan geloof in uw verblijf in Iran evenmin aanvaard worden.

Uw advocaat werpt tenslotte op dat u als stotteraar doodgepest zal worden in Afghanistan (CGVS p.9). U vertelde daarover aan het begin van het gehoor dat u stottert als u stress heeft. Het viel echter op dat u tijdens het gehoor op het CGVS niet stotterde en dat u evenmin een attest over uw spraakgebrek aanbracht (CGVS p.9). U laat niet alleen na aan te tonen dat u een spraakgebrek heeft, eveneens trachten u en uw advocaat op geen enkele wijze de stelling dat "stotteraars dood gepest worden in Afghanistan" te onderbouwen. U brengt derhalve onvoldoende elementen aan die op een beschermingsnood wijzen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De verwijzingen naar de aanwezigheid van IS in Afghanistan is onvoldoende om bovenstaande analyse om te buigen.

Naast de reeds besproken stukken legt u ook vijftien foto's neer. Een foto bracht u aan tijdens uw gehoor op het CGVS. U vertelde toen dat het een foto van u in Iran betreft. Na het gehoor stuurde u nog veertien foto's door van u met derden. U gaf geen uitleg over de foto's. Vermoedelijk wilt u ook met deze foto's uw verblijf in Iran aantonen. Vooreerst kan er uit de foto's niet afgeleid worden dat ze in Iran genomen werden. Bovendien zijn foto's een momentopname en kunnen ze uw jarenlange verblijf in Iran niet aantonen. Het is immers niet uitgesloten dat u Iran in het verleden bezocht, er misschien een korte periode woonde of er doorheen reisde op uw weg naar Europa.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker meent dat verweerder vooringenomen was en "*een bedoeling had nl. de asielaanvraag van verzoeker te verwerpen*". Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State met betrekking tot het begrip "*fraus omnia corrumpit*" en stelt dat fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet tot alle elementen van de asielaanvraag uitstrekt. Verder stelt verzoeker dat hij beseftte dat hij fout was en daarom de waarheid vertelde, net als de andere Afghanen, doch dit werd hem, in tegenstelling tot die andere Afghanen, door verweerder kwalijk genomen. Verzoeker meent dat hij het slachtoffer is geworden van "*een ongelijke behandeling van gelijke situatie*". Vervolgens voert verzoeker aan dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving en dat hij ingeval van een eventuele terugkeer het risico loopt, omwille van het verleden van zijn vader en zijn oom om vervolgd te worden of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar een rapport over "*Treatment of Returnees*". Hij stelt dat hij ingeval van een eventuele terugkeer zal worden gemarginaliseerd door zijn Afghaanse landgenoten. Hij meent dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij contact zal opnemen met UNHCR teneinde de authenticiteit van de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag voorgelegde stukken te bevestigen. Betreffende de voorgelegde arbeidskaart stelt verzoeker als volgt:

"Verweerder verwijst naar de arbeidskaart van verzoeker en ze stelt dat verzoeker verkeerdelijk van oordeel is dat dit document door de 'departement van buitenlanders' gegeven wordt. Volgens verweerder is het Ministerie van Arbeid verantwoordelijk voor deze kaarten.

Verzoeker geeft Uw Raad een voorbeeld om duidelijk te maken dat verweerder doelbewust op een misleidende wijze haar beslissing motiveert.

In België heeft elke asielzoeker de mogelijkheid om na 4 maanden verblijf een aanvraag in te dienen tot arbeidskaart C.

Waar dient men deze aanvraag in?

In de gemeentehuis, loket dienst vreemdelingenzaken.

Waar krijgt men deze kaart?

In de gemeente, loket dienst vreemdelingenzaken.

Wat zal het antwoord zijn van een asielzoeker als men hem vraagt waar hij zijn arbeidskaart C bekomen heeft?

In de gemeente – loket dienst vreemdelingenzaken.

In de wetenschap dat alleen het Ministerie van arbeid bevoegd is om deze kaarten te geven, kan men tot conclusie komen dat deze asielzoeker liegt.

Verzoeker is van oordeel dit een bewijs is hoe onzorgvuldig verweerder deze asielaanvraag onderzocht heeft."

Betreffende de aanwezigheid van een Afghaanse gemeenschap in de wijk Shahid Rajai stelt verzoeker als volgt:

"Verweerder neemt verzoeker kwalijk omdat hij Shahid Rajai niet beschouwde als een wijk met aanzienlijke Afghaanse gemeenschap. Verweerder stelt dat 25 % van de inwoners van Shahid Rajai van Afghaanse herkomst is.

Door te verwijzen naar 25% geeft verweerder zelf een antwoord op haar vraag. 25% staat op papier en verzoeker is geen medewerker van de bevolkingsdienst om dit te weten. Bovendien staat niet in het voorhoofd van elke Afghaan, behalve Hazara's door hun moei fysieke kenmerken, dat ze Afghaan zijn.

Verwijzen naar de cijfers is niets anders dan een overdrijven formalisme."

Aangaande de functie van zijn vader stelt verzoeker als volgt: *"Hoe oud was hij in Godsnaam op dat moment om een correct antwoord te geven?"*

Hij meent dat het voordeel van de twijfel voor verweerder een onbekend begrip is en stelt dat in dergelijke gevallen mag worden verwacht dat het voordeel van de twijfel wordt gegund.

Verzoeker stelt voorts dat hij zowel op het kantoor van zijn raadsman als tijdens het gehoor stotterde en meent dat het feit dat verweerder dit – bewust of onbewust – niet opmerkte aantoonde hoe verweerder het dossier behandelde.

Voorts meent verzoeker dat uit de voorgelegde foto's duidelijk blijkt dat ze in Iran werden genomen. Hij stelt als volgt: *"Het vreemdste is dat verweerder zelf het verblijf van verzoeker in Iran niet uitsluit. Ze stelt dat dit misschien voor een korte periode was.*

Uit de foto's en de leeftijd van verzoeker op die foto's blijken dat hij heel lang in Iran gewoond heeft."

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving omdat hij gans zijn leven in Iran en België heeft gewoond. Hij stelt dat hij nooit is teruggekeerd naar Afghanistan. Hij meent dat het rapport over *"Treatment of returnees"* op zijn situatie van toepassing is. Ingeval van een eventuele terugkeer vreest hij door zijn Afghaanse landgenoten te worden gemarginaliseerd.

Verder stelt verzoeker nog als volgt:

"Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 13 januari 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation"* van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij in het kader van zijn vier voorgaande asielaanvragen telkens leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en verklaart in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag dat hij sinds 1370 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 1991 – 20 maart 1992) tot aan zijn vertrek naar België in Iran heeft verbleven. Hij stelt dat hij in Afghanistan vervolging vreest wegens de activiteiten van zijn vader en zijn oom tijdens het communistisch regime in Afghanistan, wegens het feit dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving, wegens de oorlogssituatie in Afghanistan en de opmars van IS en wegens het feit dat hij omwille van zijn stotteren zal worden dood gepest. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) aan de wijzigingen in verzoekers verklaringen in het kader van onderhavige, vijfde asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht gelet op (a) de eerdere beoordelingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) waaruit blijkt dat verzoeker zijn afkomst uit en verblijf in de stad Kabul aannemelijk wist te maken, (b) het feit dat verzoeker geen stukken neerlegt die zijn beweerde verblijf in Iran van twee decennia kunnen staven, (c) zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling niet met de werkelijkheid overeenstemmen, (d) de vaststelling dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen waarom zijn familie naar Iran zou zijn gevlucht en die hem er heden van zouden weerhouden naar Afghanistan terug te keren, en (e) het feit dat geen geloof kan worden gehecht dat hij zijn goede kennis van Kabul, die hij in zijn voorgaande asielaanvragen tentoonspreidde, enkel zou hebben opgedaan door met mensen in de opvangcentra te praten, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering totaal van de Afghaanse samenleving te zijn vervreemd aangezien evenmin geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij gedurende twee decennia in Iran zou hebben verbleven, (iii) hij niet aantoonst dat hij een stotteraar is of dat hij omwille hiervan in Afghanistan problemen zou ondervinden, en (iv) aan de voorgelegde foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend voor de staving van zijn beweerde verblijf in Iran.

Er dient op gewezen dat in het kader van verzoekers tweede en vierde asielaanvraag door de Raad reeds uitspraak werd gedaan, namelijk middels arrest nummer 126 751 van 4 juli 2014 en arrest nummer 137 846 van 3 februari 2015. Deze arresten hebben kracht van gewijsde. Uit een lezing van deze arresten blijkt dat aan verzoekers beweerde afkomst van en verblijf in Kabul, zoals hij dit ten tijde van zijn voorgaande asielaanvragen aanbracht, wel degelijk geloof werd gehecht. In de bestreden beslissing wordt voorts op pertinente en uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Iran gedurende twee decennia voorafgaand aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk weet te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder vooringenomen te werk is gegaan en enkel de bedoeling had om verzoekers asielaanvraag af te wijzen, dient erop gewezen dat uit het loutere feit dat verweerder wijst op verzoekers eerdere, leugenachtige verklaringen op zich niet kan worden afgeleid dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest. Evenmin valt hieruit af te leiden dat verweerder toepassing zou hebben gemaakt van het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoekers huidige asielaanvraag wordt immers niet louter afgewezen omdat verzoeker tijdens zijn eerdere asielaanvragen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker stelt dat hij het slachtoffer is geworden van “*een ongelijke behandeling van gelijke situatie*”, kan niet worden ingezien waarover verzoeker het heeft, aangezien hij geenszins aantoonst dat hij op een ongelijke manier werd behandeld ten aanzien van andere personen die tijdens hun vijfde asielaanvraag een volledig nieuw asielrelaas aanvoeren en niet aantonen dat zij gedurende twee decennia in Iran hebben verbleven, zoals verzoeker beweerd. Ieder dossier wordt immers op individuele basis behandeld. Verzoeker brengt ook geen enkel stuk bij ter staving van zijn beweringen dat andere Afghanen anders zouden zijn behandeld, meer zelfs, hij toont zelfs niet *in concreto* aan wie deze andere Afghanen dan wel zouden zijn. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het opwerpen van een aantal niet-gefundeerde beweringen, terwijl uit een lezing van voormelde arresten en van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de Belgische asielinstanties reeds sinds 31 mei 2011 bewust heeft misleid. Voor het overige brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag

niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker, in een poging om de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde Iraanse arbeidskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) te weerleggen, een voorbeeld geeft van een Belgische arbeidskaart C, dient erop gewezen dat het een andere situatie betreft die niet vergelijkbaar is met de door verzoeker aangebrachte situatie. Bovendien kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt, alsook van de wijze waarop hij aan deze documenten is geraakt, *quod non in casu*. Verzoeker laat overigens na aan te tonen dat zijn bewering tijdens zijn gehoor dat een Iraanse arbeidskaart zou kunnen worden verkregen bij het "departement van buitenlanders" op enige wijze correct zou kunnen zijn.

Wat betreft de aanwezigheid van Afghanen in de wijk Shahid Rajai dient erop gewezen dat, ondanks het feit dat kan worden aangenomen dat niet alle Afghanen in deze wijk aan de hand van uiterlijke kenmerken te herkennen zijn, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, als Afghaanse vluchteling in Iran en na een verblijf van twee decennia, op de hoogte is van het feit dat in zijn wijk een grote groep Afghaanse vluchtelingen aanwezig is, *quod non in casu*. Nergens in de bestreden beslissing wordt van verzoeker verwacht dat hij zelf kon zeggen wat het exacte percentage van Afghaanse vluchtelingen in zijn wijk zou zijn. Bovendien wist verzoeker evenmin (i) dat de amayeshkaart bij elke vernieuwing van kleur verandert, (ii) dat houders van een amayeshkaart steeds toegang hebben gehad tot Iraanse scholen, en (iii) wie de soennitische inwoners van Iran, die volgens hem wél in zijn wijk wonen, zouden zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij ten tijde van de activiteiten van zijn vader en zijn oom onder het communistisch regime in Afghanistan te jong was om hier heden vragen over te kunnen beantwoorden, dient erop gewezen dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt onder meer omwille van deze activiteiten van zijn vader en zijn oom, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze activiteiten, temeer daar hij en zijn familie hierdoor naar Iran zouden hebben moeten vluchten en hij heden nog contact heeft met zijn vader.

Er dient verder vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn goede kennis over Kabul, zoals deze werd vastgesteld in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen, enkel zou hebben opgedaan door te praten met mensen in de opvangcentra.

Waar verzoeker stelt dat uit de foto's "zeer duidelijk" blijkt dat ze in Iran zijn gemaakt en hierbij wijst op zijn leeftijd in de foto's, dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het tegenspreken van gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder deze *in concreto* te trachten te weerleggen. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten waarom uit deze foto's volgens hem duidelijk zou blijken dat ze in Iran zouden zijn gemaakt of hoe men verzoekers leeftijd eruit zou kunnen afleiden. Het feit dat in de bestreden beslissing in het kader van deze foto's wordt gesuggereerd dat verzoeker mogelijks ooit in Iran heeft verbleven, is geenszins vreemd en betekent geenszins dat er plots wel geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Iran gedurende een periode van twee decennia.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Iran gedurende twee decennia voorafgaand aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk weet te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij volledig is vervreemd van de Afghaanse samenleving, dient erop gewezen dat hiervoor reeds werd gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Iran gedurende twee decennia voorafgaand aan zijn vertrek naar België en dat uit de arresten inzake zijn tweede en zijn vierde asielaanvraag bleek dat hij zijn afkomst uit en verblijf in Kabul voorafgaand aan zijn vertrek naar België wél aannemelijk maakte. Er kan dan ook niet worden ingezien dat verzoeker dermate vervreemd zou zijn van de Afghaanse samenleving dat dit in zijn hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker laat overigens na, buiten een mogelijk probleem met het Afghaanse accent (gehoorverslag CGVS, p. 5), enig concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij vervreemd is van de Afghaanse samenleving en komt niet verder dan het louter opwerpen van deze bewering.

Waar verzoeker verder stelt dat uit het feit dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet stotterde, blijkt hoe verweerder het dossier heeft behandeld, kan niet

worden ingezien op welke wijze dit het geval zou zijn. Het feit of verzoeker op het kantoor van zijn advocaat of zelfs tijdens het gehoor al dan niet stotterde, is overigens niet relevant, aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij werkelijk te lijden heeft van een spraakgebrek. Overigens kan niet worden ingezien op welke wijze een spraakgebrek, *in casu* stotteren, tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen leiden.

Betreffende verzoekers vrees voor de oorlogssituatie in Afghanistan en de opmars van IS, dient erop gewezen dat verzoeker opnieuw nalaat enig concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij persoonlijk problemen zou kennen omwille van deze beweerde oorlogssituatie en van deze beweerde opmars van IS. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hierover wordt gesteld sub 2.3.3. (zie *infra*).

Waar verzoeker verwijst naar een rapport over “*Treatment of returnees*”, dient erop gewezen dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe geenszins.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De verwijzingen naar de aanwezigheid van IS in Afghanistan is onvoldoende om bovenstaande analyse om te buigen."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente analyse, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Bijgevolg wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER